మళ్ళీ రైలు తప్పిపోయింది

గొల్లపూడి మారుతీరావు

ఒకరాత్రి..!! విజయవాడ జంక్షన్‌లో జీవితంలో రెండోసారి రైలు తప్పిపోయిన రేషన్ గుమాస్తా 'చంద్రుడు' బతుకు మబ్బు తెరల్లో పోరాడుతున్న కథ!

మధ్య మధ్య ఫ్లాష్ బాక్‌ల కలనేతతో కొంగ్రొత్త పద గుంభనలతో అల్లిన భావబంధుర మనోవైజ్ఞానిక నవల..!

రచనాకాలం: 1970

(గత సంచిక తరువాయి..)

మబ్బు చాటున మకిలి పట్టిన చంద్రుడిలాగ ఉన్న చంద్రుడిని చూసి జాలిపడ్డాడు. జాలిపడడమంటే ఏదో సాయం చెయ్యడానికి ఆపద్ధర్మంగా ఆదుకున్నవాడు కాదు నరసయ్య. అందుకాయన పెద్ద ధనవంతుడూ కాడు. ఆ రోజుల్లోనే పాతుకుంటున్న బూల్‌చంద్ అనే పార్శీ వాళ్ళ బట్టల కొట్టులో పాతిక రూపాయల గుమస్తా నరసయ్య. వయసు అరవైకి దరిదాపు ఉంటుంది, తెల్లగా నెరిసి పోయిన పలచటి జుత్తూ, మాసిపోయిన ఫిన్లే పంచె (బూల్ చంద్ వారు సాలీనా ఉద్యోగులకిచ్చే కానుక) ఓ ఖద్దరు లాల్చీ, పైన కండువా అతని వేషం. ***ఒక స్థితిలో ఉన్నవాళ్ళు - అదే స్థితిలో ఉన్నవాళ్ళనే ఎక్కువ ఆకర్షిస్తారు గావును.*** చంద్రుణ్ణి చూడగానే - నరసయ్య మొదట అతణ్ణి ఆశ్రయించాడు.

"ఎవరో బుద్ధిమంతుడిలాగ ఉన్నావు నాయనా! - ఓ పని చేసి పెడతావూ?" అంటూ బస్సు స్టాండులో దిగాలుపడి కూచున్న చంద్రుణ్ణి అర్థించాడు నరసయ్య.

తనకంటే దిగాలు పడివున్న నరసయ్యని ఆశ్చర్యపడ్డాడు చంద్రుడు, తను చెయ్యగలిగిన పని ఏమిటా అని! అదీగాక "పని" అనగానే డబ్బు ఏమైనా కిట్టుబాటవుతుందేమోనని ఆశ కలిగింది.

"డబ్బేమైనా ఇస్తారా మరి?" అని వెంటనే అడిగాడు.

ఆ ప్రశ్నకి నివ్వెరపోయాడు నరసయ్య. అంత నిక్కచ్చిగా అడిగిన కుర్రాడిని చూసి. అంతలో నవ్వు తెచ్చుకుని, "డబ్బేమిటి బాబూ! అదే జరగాలికాని, నీకేం ఇవ్వను కనక - రా మరి" అని చంద్రుడిని లేవదీశాడు.

ఉపాధికి చంద్రుడు, ఉపకారానికి నరసయ్య తోడయి - క్షణంలో ఒకరి కొకరయారు.

"ఏమిటి పని?" అన్నాడు చంద్రుడు.

"మరేం లేదు. మా అమ్మాయి పేరు రుక్మిణి. ముద్దుగా నేను రుక్కుతల్లి అని పిలుచుకునేవాణ్ణి. అది నిన్నట్నుంచీ కనిపించడం లేదు. చదువుకుంటున్న పిల్ల. 20 ఏళ్ళుపై మాటే. అల్లరిదీ, ఆకతాయిదీ కాదు. కనిపించడంలేదు. నాకు కరచరణాలు ఆడడంలేదు.

ఉదయం నుంచీ వెదుకుతున్నాను. శోష వచ్చినట్టుంది. నువ్వా సాయమయితే ఇద్దరం వెదుకుదాం. నువ్వడిగినట్టు, పోనీ డబ్బులిస్తాను.'' అన్నాడు.

విస్తుపోయాడు చంద్రుడు, ఈ విచిత్రమయిన ఉద్యోగానికి. ఆ వయస్సులో ఆ వృద్ధుడు పడే వ్యథ చూసి మరి మాట్లాడలేదు. ''డబ్బు మాట సరేలెండి. ఆ అమ్మాయి ఎలా ఉంటుంది?'' అన్నాడు.

''నీ మీద మరో పిడికిలి ఉంటుంది. ఎర్రజాకెట్టు తొడుక్కుంది. కాలికి చెప్పులు ఉన్నాయో లేవో. మరి నువ్వు ఆ ఉప్పుటేరుకి ఇటూ అటూ వెదుకు. నేనిలా వెలంపేట తిరిగివస్తాను. ఆ అమ్మాయి దొరికిందా-'' గొంతు బొంగురయి, అంతలో ఆగి ''దొరుకుతుందంటావా?'' అన్నాడు.

అంత ఆశ్చర్యంలోనూ, ''దొరుకుతుందండీ. గాభరాపడకండి. నేనున్నాగా!'' అన్నాడు చంద్రుడు. అంతే! నడుం పట్టుకుని చంద్రుడిని కావలించుకున్నాడు. ''ఆ మాటచాలు బాబూ! ఆ మాత్రం ఆసరా ఇచ్చేదిక్కులేదు నాకు. మరి త్వరగా పద. అదిగో, ఆ రైలు సిగ్నలు దగ్గరికి చేరుదాం మళ్ళీ ఇద్దరం. వెళ్ళు మరి.'' అంటూ త్వరత్వరగా అడుగులు వేస్తూ వెళ్ళిపోయాడు నరసయ్య.

మానవ స్వభావం మీద ఆయనెంత సులువుగా నమ్ముతాడో అర్థమయింది చంద్రుడికి. అతని కూతురు ఎందుకు తప్పిపోయింది? అతను బస్సుస్టాండుకు రావడంలో అర్థమేమిటి? తనని అంత సులువుగా నమ్మి పనికి పురమాయించి, వెళ్ళిపోయిన ముసలాయని చదువుకున్న పిల్ల ఎందుకు మోసం చేసింది? రుక్మిణి పిచ్చిపిల్లా? ఇలాంటి ప్రశ్నలు కొల్లలుగా రేగుతూండగా నల్లకలువలాంటి అమ్మాయికోసం, నాలుగు గంటలు వెదికి అలసిపోయాడు. అతనికి హఠాత్తుగా ఓ అనుమానం వచ్చింది - మాసినగడ్డంతో, తుప్పబలిసిన తలతో, నీరసంగా ఉన్న ఆ వృద్ధుడే పిచ్చివాడేమోనని, ఏమైనా సరే, అంత ప్రయత్నం చేశాక - తిరిగిపోవడానికి మనసురాక రైలు సిగ్నలు దగ్గరకి వచ్చాడు. చంద్రుడు - అక్కడ నరసయ్య ఉండడని అనుకుంటానే. కాని ఉన్నాడు. మొదలు నరికిన చెట్టులాగ - సిగ్నలు గట్టునే కూలబడి ఉన్నాడు. చంద్రుడిని చూడగానే చివాలున ఎదురొచ్చి, ''ఏం బాబూ?'' అన్నాడు.

అతని ఆందోళన, అలజడి చూసి ప్రయత్నం వృథా అయిందని చెప్పడానికి సిగ్గువేసింది. అంతకు మించి భయమూ కలిగింది.

''దొరకలేదూ? - వెర్రితల్లి ఎక్కడికి పోయిందో? ఏమయిందో?'' అనుకుని నిట్టూర్చాడు. చంద్రుడి భుజం మీద చెయ్యి తియ్యలేదు. ఇద్దరూ రెండడుగులు వేశాక - అంతలో గుర్తుకు వచ్చినట్టు ఆగి జేబులో చెయ్యిపెట్టి, మాసిపోయిన రూపాయి కాగితాన్ని నాలుగు మడతలు విప్పి, ''ఇదిగో బాబూ - రూపాయి, అన్నమాట ప్రకారం ఇచ్చేస్తున్నాను. నీ మేలు మరిచిపోలేను,'' అంటూ ముందుకు నడిచిపోయాడు. చంద్రుడు స్థాణువు అయిపోయాడు. క్షణకాలం తేరుకునే సరికి పెద్ద అంగలు వేసుకుంటూ నరసయ్య వెళ్ళిపోతున్నాడు. పరుగున వెళ్ళి అతని దారిన పడ్డాడు. మళ్ళీ రూపాయి ఆయన చేతిలోనే ఉంచాడు.

''నాకు వద్దండి రూపాయి. ఏదో పని అన్నారని తొందరపడి అడిగాను. మీ అమ్మాయి దొరక్కపోయాక నా సాయం ఏముంది?'' అన్నాడు చంద్రుడు.

నరసయ్య తెల్లబోయాడు. ఇంతవరకూ తనకు కావలసిన తోడుగా మాత్రమే చూశాడా కుర్రవాడిని. ఇప్పుడు ఒక వ్యక్తిగా అతణ్ణి గమనించాడు. గమనించి, ''నీ పేరేటి బాబూ?'' అనడిగాడు.

చెప్పాడు చంద్రుడు.

''నిన్ను చూడగానే ఏవో కష్టాల్లో ఉన్నావనుకున్నాను. అది తీర్చకుండా నేను కొత్తది తెచ్చిపెట్టాను. నీకు ఉపయోగిస్తుందేమో ఉంచుకో,'' అన్నాడు మళ్ళీ.

తల అడ్డంగా తిప్పాడు చంద్రుడు.

''అన్నం తిన్నావా పోనీ?''

మాట్లాడలేదు.

నవ్వి - భుజం మీద చెయ్యేసి - "పద పద" అన్నాడు.

ఆయన మనస్సులో దుఃఖం అర, దాతృత్వపు అర, మానవత్వపు అరా - ఇలా వేర్వేరుగా ఉన్నాయేమో ననిపించింది. కష్టానికీ, కర్తవ్యానికీ, బాధలకీ, బాధ్యతలకీ మధ్యన బలమైన గోడల్ని అనుభవంతో కట్టుకున్నాడు నరసయ్య. అవి మరే తాకిడికీ చెరగవు. ఇప్పుడిక దాతృత్వానికి, దయకీ ప్రతిరూపమే అయిపోయాడు. చంద్రుడి కథంతా చెప్పించుకు విన్నాడు. కన్యకాపరమేశ్వరీ సత్రాన్ని దాటించి - పేడా మురికితో గత్తరగా ఉన్న ఇరుకు సందులో మూడో గుమ్మం ఎక్కించాడు. అప్పటికి, ఆయన తనకేదో పెద్ద దిక్కులాగ, మళ్ళీ ఇన్నాళ్ళకి తనకేదో విపత్తు తీరిపోయినట్టు భావించాడు చంద్రుడు.

లోపలికి అడుగుపెట్టగానే ఒక మూల లోగిలిలోంచి తొందరగా బయటికి వచ్చింది మాసిన పరికిణీ కట్టుకున్న అమ్మాయి. ఆ అమ్మాయి పల్లెవాటు సగం చిరిగిన కావిపంచె ఉంది. ముఖం మీద బట్టలమీద నూనె జిడ్డు ఉంది. కళ్ళలో కళ ఉంది. ఇప్పుడు ఆందోళన ఉంది. పెదవుల్లో అలసట ఉంది. ఇప్పుడు భయం ఉంది. చేతుల్లో నాజూకుతనం ఉంది. ఇప్పుడు గరిటె ఉంది. ముక్కులో సోగతనం ఉంది కాని, ఇప్పుడు చెమట పట్టింది.

"రుక్కు దొరికిందా మామయ్యా?" అంది ఆ పిల్ల. అంతలో చంద్రుణ్ణి చూసి సిగ్గుపడి ఇంటిలోకి పారిపోయింది. ఆ ఇల్లుదాటి బయటి వెలుగూ, బయటి ప్రపంచమూ చూడడం ఆమెకి అలవాటు కాని పని అని అర్థమయింది చంద్రుడికి. ఇద్దరూ ఇంట్లోకి వచ్చారు. అసలది ఇల్లుకాదు. శిథిలమయిపోతున్న ఒక అపూర్వ సంస్కృతికి ఆఖరి చిహ్నంలాగ - ఒకప్పుడు గొప్ప బ్రతుకుని చూసిన గోడలు ఇప్పుడు తలలు వంచాయి. పదిహేను రోజులుగా భోజనం లేనివాడిని నవరత్న ఖచిత కిరీటం క్రుంగదీసినట్టు - మరీ అందమయిన మీది కప్పు బరువెక్కి గోడల్ని అలిసిపోయేటట్టు చేస్తోంది. ఆ ఇంట్లో మరి నాలుగు ఇళ్ళున్నవాళ్ళున్నారు. అందరూ ఆ ఇంటి స్వరూపానికి ప్రతిరూపాలుగా కనిపించారు.

"రావయ్యా రామం, చెయ్యి కడుక్కో - మొదట భోజనం చేసి మాట్లాడుకుందాం" అన్నాడు నరసయ్య.

ఆ మాటకి ఆ అమ్మాయి బిత్తరపాటు తెలిసింది. ఏదో తొందరగా చక్కబెట్టింది. కాళ్ళు తుడుచుకునే లోపల కొత్తిమీర రోట్లో నలగడం తెలిసింది.

పీటలమీద కూచున్నాక - అతిథిని పరిచయం చేశాడు, ఆ అమ్మాయికి - "ఇతను రామచంద్రుడమ్మా! నిజంగా నా పాలిట రామచంద్రుడే రుక్కు తల్లి దొరకలేదనుకో. ఈ రెండు రోజుల్లోనూ అది దొరుకుతుందన్న ధైర్యం ఇచ్చేవాడయినా దొరికాడు."

ఆ పిల్ల కొత్తిమీర పచ్చడి వడ్డించింది నిశ్శబ్ధంగా. ఆమె కదులుతూంటే చేతినున్న మట్టిగాజులు గిజగిజలాడాయి.

"ఇది నా మేనగోడలయ్యా. పేరు తులసమ్మ. దీనికి తల్లి చచ్చిపోయింది. తండ్రి చచ్చిపోయాడు. నా దగ్గరే ఉంటుంది. వీళ్ళ నాన్న ఈ విశాఖపట్నం హార్బరు కట్టకముందు ఇక్కడికి వచ్చాడు. కట్టిన మొదట్నుంచీ పనిచేశాడు. ఏదో మేస్త్రీ పనేదో, అదేదో పని. ఓసారి పెద్దబండయి నెత్తినపడి - సరిగ్గా ఇది పుట్టిన పదో రోజే చచ్చిపోయాడు, బారసాలయినా చెయ్యకుండా, తండ్రి గండాన పుట్టిందని అందరూ దీన్ని - పసిగుడ్డుని తిట్టేవారు. ఈ కుర్రముండేం చేస్తుంది పాపం. ఎలకలాగ ఇంత ఉండేది తల్లి ఒడిలో వేసుకుంటేను.. చూడు ఇప్పుడెంత జమాను అయిందో!" అన్నాడు వెన్ను ఠీవిగా నిలబెట్టి.

ఒక ఆడపిల్లని చూడమన్నప్పుడు ఏ అబ్బాయీ తలెత్తి చూడలేడు. తీరా ఆయన చూడమన్నాక - మట్టి గాజులు గోడచాటుకి దాటేశాయి.

"మా రుక్కుకీ దీనికీ సరిగ్గా ఇరవైరోజులే ఎడం దానికి బారసాల చేసి - దీని బారసాలకి రాబోయేసరికి మా బావ చచ్చిపోయాడు. ఆఖరికి దీన్ని, మా చెల్లెల్ని తీసుకుని ఇంటికి వెళ్ళిపోయాను. అప్పుడు పిఠాపురంలో ఉండేవాణ్ణిలే. మా రుక్కును నువ్వు చూడలేదు అచ్చు ఇది. దీనికన్న మరో రెండు పిడికిళ్ళు పొడుగు. దీన్ని చూసి దాన్ని చూడనక్కరలేదు."

మాటకారి నరసయ్య. కాని మాటలవెనక బడబాగ్నిలాంటి దుఃఖాన్ని దాచుకోగలడు. ఆలోచన ఇటు తిరిగిందా, భోరుమనడం తప్ప మరో గత్యంతరం లేదు. అందుకని మాటల్తో ఇలా తప్పించుకుంటూంటాడు.

భోజనం అయాక మాసిపోయిన తువాలు అందిస్తూ, "నాకు అరవై రూపాయలు జీతం. ఈ రోజుల్లో మేం ముగ్గురం అరవై రూపాయలతో రాజాగా బతకొచ్చు. మరి ఇలా ఎందుకున్నాం అని అంటావా?" నవ్వి "ఆ ప్రశ్నకి అర్థం మా రుక్కుని చూశాక అర్థమవుతుంది," అని ఆగాడు. అప్పటికే ఆయన కళ్ళల్లో నీరు నిలిచి పోయింది.

"ఉండుండు అలాక్కాదు. ఇలారా!" అని, ఓ భోషాణం పెట్టెదగ్గరికి తీసుకెళ్ళి - ఖరీదయిన బట్టల్ని, పుస్తకాల్ని తవ్విపోశాడు. "ఇది మా రుక్కు చీరె. ఖరీదు ముప్ఫైరూపాయలయినా ఉంటుంది. అంటే నా సగం జీతం. ఇది దాని జాకెట్టు - కంచి పట్టు. ఇది చూశావా?.. మా బూల్ చంద్‌గారు కాశీ వెళ్ళినప్పుడు నాకు కండువా ఇస్తే దానికి జాకట్లు కుట్టించాను. అదీ ఇదీ. ఇది దాని కలం. ఇది దాని కొబ్బరి నూనె. వాసన చూడు, ఎలాంటి నూనో! ఇది దాని బొట్టు పెట్టె. నేనూ మా తులసీ కష్టాల్ని అనుభవించినవాళ్ళం. కడుపు కట్టుకుని దానికి చదువుకుని మమ్మల్ని హెచ్చరించేవాడు. అయితే, ఇది ఆడదయిపోయింది. ఆడదయితేనేం? - చదువుకుని ఉద్యోగం చేస్తే అదే మమ్మల్ని పోషిస్తుంది. అలాగని చదివించాం. ఇంక రేపు ఏప్రిల్ దాటితే దాని చదువు సరి. పరీక్ష పాసయితే ఎవరికో చెప్పి ఘోషా ఆసుపత్రిలో ఏదో ఉద్యోగం వేయిస్తానన్నాడు, మా యజమాని బూల్ చంద్. అంతలో ఏమయిందో - కనిపించకుండా పోయింది" - అంటూ ఆ వస్తువులు అలానే పట్టుకుని బావురుమన్నాడు.

కలిసిన నిముషంలోనే విశ్వాసాన్నుంచి, కలిసిన రోజే భోజనం పెట్టి, కష్టాల్ని పంచి తనవాడిని చేసుకున్నాడు నరసయ్య చంద్రుడిని.

భోజనం అయాక వెళ్ళిపోబోతుంటే - "వెళతావా రాముడూ! - మా అమ్మాయి దొరకకుండానే వెళ్ళిపోతావా?" అని దీనంగా అడిగాడు.

ఇక వెళతాననడానికి నోరు రాలేదు.

చోడవరం వెళ్ళిపోదామని బస్సు స్టాండుకి వచ్చిన చంద్రుడు మరొకరి అభిమానానికి బందీ అయి శాశ్వతంగా ఆ ఇంట్లోనే ఆగిపోయాడు.

12

"బాబూ!"

రెండు బత్తాయిలు కొనుక్కుని సెకండ్ క్లాస్ వెయిటింగ్ రూం, దగ్గరికి నడుస్తున్న చంద్రుడిని ఎవరో పిలిచారు. వెనక్కి తిరిగి శిలా ప్రతిమలాగ ఉండిపోయాడు క్షణకాలం.

కొన్ని గంటలక్రితం మూడో తరగతి కంపార్టుమెంటులో ముష్టెత్తుకు తిరిగిన మూగపిల్ల పలకరిస్తోంది!

అనుమానం తీరక "నువ్వేనా పిలిచింది?" అంటే -

"నేనే బాబూ - తమరు నన్ను దయచూడాలి?" అంది మళ్ళీ నవ్వుతూ. ఆమె కళ్ళల్లో ఉత్సాహంగా, ప్రశాంతంగా ఉన్న కోనేరులో అల్లరిగా లేచే చేపపిల్లగా ప్రతీక్షణానికి కదిలి - మరేదో కొత్త పద్ధతిలో నిలబడుతోంది.

"ఏం కావాలి?" అన్నాడు చంద్రుడు, 'దయ' ఏమిటో అర్థంకాక.

"తమరు చాలా పెద్దోళ్ళని ఇన్నాను" అంది.

"ఎవరన్నారు? నేను రేషను ఆఫీసులో గుమస్తాని!"

"అదేటి బాబూ - తమకెంత పెద్ద నేస్తాలున్నారో - నాకు తెలుసు బాబూ, రేతిరి నుంచీ చూస్తున్నాను గానూ? ఆ బయస్కోపులు తీసే ఆయన పెళ్ళాం గారికి తమరంటే ఎంతో నేస్తమట! రాజయ్య మావ చెప్పాడు" అంది - ఎనుబోతులాంటి శరీరాన్ని చేతుల్తో అభినయిస్తూ.

"అయితే ఏమిటంటావు?"

ఆ మాటలకి సిగ్గుతో వెయ్యి వంకర్లు తిరిగిపోయింది. "నాకు బయస్కోపుల్లో ఏసం ఎయ్యాలని మా సెడ్డ ఇదిగా ఉంది బాబూ. ఏస్తే మంచి చీరలూ, తిండీ పెడతారంట. పెద్ద పెద్ద వోళ్ళంతా కారుల్లో తిప్పుతారంట," అంది తలెత్తి కళ్ళల్లోకి చూస్తూ.

నిర్ఘాంతపోయాడు చంద్రుడు. ఆ చింపిరి బట్టల అమ్మాయి అభినయించే మూగపిల్ల మాత్రమే కాదు. అవసరమయితే అవకాశం దొరికితే సినిమాల్లో నటించే అందమయిన నటి కూడా కాగలదు. ***ఆశలు గుర్రాలయితే ఆకాశానికి ఎగరడానికి అసాధ్యమేముందన్న సామెత ఒక్క సినిమా ప్రపంచంలోనే వీగిపోతుంది.*** ఏమో ఎవరికి తెలుసు? - ఈ పిల్ల రేపు ఎందరు సలాంలు కొట్టే తార అవుతుందో! అప్పుడు ఆ ధవంతురాలు పాతబతుకు నలుగురూ ఘనంగా చెప్పుకునే చరిత్ర అవుతుంది. అప్పుడంతా ఫలానా తార విజయవాడ ఫ్లాట్ ఫారం మీద మూగదిగా నటించేదని చెప్పుకుంటారు.

"ఏటి బాబూ - ఆలోచిస్తున్నారు. నేను మూగదానిగా నటిస్తా బాబూ సూడండి," అంటూ నాలిక మెలికలు తిప్పి - రకరకాల ధ్వనులు చేస్తూ - తన ఆకలినీ, నిస్సహాయతనీ సూచించింది. దాని తమ్ముడు చచ్చిపోయాడట, రైలు కిందపడి, తల్లీ తండ్రిలేరట. నాలుగు రోజుల్నుంచీ భోజనం లేదట, ఇంత కథని చెప్పింది కళ్ళతో, సంజ్ఞలతో, చెప్పి ఫక్కున నవ్వేసింది.

"నీ వయస్సెంత?" అన్నాడు - అంత తెలివి తేటలకి కారణం పుటకో, ప్రవర్తనో అర్థంకాక.

"పద్నాలుగు బాబూ! ఏసెం ఏస్తే పద్దెనిమిది. బాగుంటాను" అని గాలి పూరించి రొమ్ములు బిగించి, ముందుకు బారసాచి నిలబడింది. మాసికలు వేసిన రవికలోంచి పధ్నాలుగేళ్ళ వయస్సులోనే పద్దెనిమిదేళ్ళ యౌవనం గుర్తు తెలిసింది.

నవ్వొచ్చింది చంద్రుడికి. రోజూ ముష్టెత్తుకునే పిల్ల - పొరపాటునయినా కాలికి తగిలే అదృష్టానికి అర్రులు చాచుకుంటుంది. ప్రయాణికుల్ని, వాళ్ళ కోరికల్ని, వాళ్ళ స్వభావాల్ని అంతా బాగా గుర్తుపట్టగల ఆమె నేర్పుకి ముగ్ధుడయి, ఒక పావలా తీసి ఆమె చేతిలో పడేసి ముందుకు నడిచాడు చంద్రుడు.

"ఇదేటి బాబూ - సినిమా ఛాన్సడిగితే డబ్బులిత్తారేటి? నాకు డబ్బులు లెక్కనుకున్నారేటి? - మా రాజయ్య మావ దగ్గర నాయి వందరూపాయలు వడ్డీకి తిరుగుతున్నాయి." అంది మూగపిల్ల వెనకనుంచి.

"నా సంగతి మరసిపోకండి బాబయ్య!" నా పేరు జోగులమ్మ. అని కేకేసింది మళ్ళీ.

సెకండ్ క్లాసు వెయిటింగ్ రూం దగ్గర మూడు చక్రాల బండిలో ఖరీదయిన ఎర్రశాలువా - అర్ధరాత్రి కాలికి అడ్డుపడిన జెర్రిపోతులాగా కనిపించి అదిరిపడ్డాడు. మేడమీద ఎయిర్ కండిషన్ రూంలో ఉండాల్సిన ఖరీదయిన శాలువా తులసి మీదకి ఎలా వచ్చిందా అన్న మథన, అలా వచ్చినందుకు ఎందుకో కారణంలేని ఉక్రోషం, తులసి మీద ఆపుకోలేని కోపం వచ్చాయి. ఇందాకటి కోపానికి క్షమాపణగా ఆమెకై తెచ్చిన బత్తాయి పళ్ళు రెండు ఇనుప గుళ్ళులాగ కనిపించగా, వాటిని అలాగే బల్లమీద పారేసి కొట్టినట్టు లేపాడు తులసిని.

తులసి త్రుళ్ళిపడింది. అంతకు మించి ఎర్రబడిన కళ్ళలో ఉన్న - భర్తని అదాటుగా చూసి ఆకులాగా రెపరెపలాడిపోయింది.

"ఇది ఎవరిచ్చారే నీకు జెష్టా?" అని పళ్ళు పటపటలాడించే భర్తని చూసి, రక్తం చిమ్మిన వేళ్ళతోనే చేతులు జోడించి, "ఆవిడేనండి. నేను అడగలేదు. వద్దంటుంటే వదిలి వెళ్ళింది. నన్ను వెదుక్కుంటూ వచ్చింది. మిమ్మల్ని ఒకసారి రమ్మంది. మీతో ఏవో మాట్లాడాలిట!" - అంది.

"ఏం చెప్పావు నువ్వు ఆవిడతో?"

"ఏం లేదండీ - ఆవిడ చాలా మంచి మనిషి. మన అమ్మాయి తోడండీ. నేనేమీ చెప్పలేదు. నన్ను నమ్మండి!" అంది గొంతు తగ్గించి.

"శనిగ్రహమా! ఈ వెధవ కోరికలకి చెయ్యి జాపితే - ఇరవై ఏళ్ళ కిందట ఆవిణ్ణే చేసుకునే వాడిని, నీ పీడ లేకుండా. ఇవాళ నిన్ను జయించి, నాకు చెంపపెట్టు పెట్టబోతూంది. ఛీ!"

"అదంతా నాకేం తెలీదండి."

"తెలిస్తే నీ బతుకిలా ఏడవడమేం? ఇలాంటి వాటికి చెయ్యిజాచకబోతే ఎక్కడయినా పడిచావరాదూ! ఇలాతే ఆ దిక్కుమాలిన శాలువా!" అని చర్రున శాలువా లాగి చరచరా రిటైరింగ్ రూం వేపు నడిచాడు.

"ఆమెనేమీ అనకండి. ఆవిడ చాలామంచి మనిషి. మన పేదరికం చూసి.." చటుక్కున ఇటు తిరిగిన భర్తని చూసి ఇక నోరు విప్పలేకపోయింది. గుక్క తిప్పేలోగా అతను మెట్లమీదకి మాయమయాడు. భర్త మాటకి ఒక్క వాక్యమయినా అధికంగా మాట్లాడిన సందర్భమిదే అదీ ఇలా వ్యర్థమయిపోయింది.

నిశ్శబ్దంగా ఉన్న ప్లాట్ ఫారం మీద గుండె కరిగేలాగా కుర్చీ మీద తల ఆనించి ఏడ్చేసింది.

ప్లాట్ ఫారం గుండె బ్రద్దలయినట్లు ఒక డీసిల్ ఇంజన్ రొద చేసుకుంటూ తొందరగా కదిలి వెళ్ళిపోయింది.

డీసిల్ ఇంజన్ రొద ఎయిర్ కండిషన్డ్ గదిలోని ప్రయాణికుల్ని కూడా క్షమించలేదు. వలజ అటునుంచి ఇటు వత్తిగిల్లింది. ఆ రొదలో తనగది తలుపు చప్పుడూ కావడం తెలియలేదు. తను లోపల గడియవేసిన గుర్తుకూడా లేదు. ఇప్పుడది తెరుచుకుని చంద్రుడు లోపలికి వచ్చేసరికి దిగ్గున లేచి కూచుంది. ఆమె ముఖంలో ఆశ్చర్యం లేదు.

"అర్థరాత్రి పడకగదుల తలుపు తెరుచుకువచ్చే ఒడుపు నేర్చావే! తలుపు తీసి ఉంచడం ఇలా ఉపయోగించిందన్నమాట. రారా!" అంది.

తులసిని చూడటానికి వెళ్ళినప్పటి ఎర్ర చీరే ఇంకా కట్టుకుని ఉంది. నిద్రలో చెదిరిన చీరె మళ్ళీ కదిలి మనిషి ఆకారానికి ఒదిగి పోతోంది తొందరగా.

అతని చేతిలోని ఎర్రశాలువా చూసి, ఒక్కక్షణం విస్మితురాలయింది, "అదెందుకు తెచ్చావు మళ్ళీ? - ఆమెను నువ్వు పడుకోనిచ్చేట్టులేవే! భార్యల మీద ఇంత ప్రేమయితే ఎలాగబ్బా?" అంది నవ్వుతూ వొళ్ళు విరుచుకుని.

శాలువాని - చచ్చిన పాముని విసిరినట్టు కుర్చీమీదకి విసిరివేశాడు చంద్రుడు. అది ఓపికలేని త్రాచులాగ - నేలకి అడ్డంగా పడి కరుచుకుంది. తెల్లబోయి చూసింది వలజ శాలువాని, చంద్రుడినీ!

"నా భార్య మీద హఠాత్తుగా నీ కెందుకింత ప్రేమ వచ్చిందో చెప్పు ముందు?" అన్నాడు.

అతని గొంతులో కోపానికీ, రోషానికీ తెల్లబోయింది. ఆశాభంగంతో, అవమానంతో ఆమె ముఖం ఇంతయింది.

"ఏం? ప్రేమ కలిగితే తప్పా! నువ్వు చిన్ననాటి స్నేహానికి ఇంకా లెక్కలు కట్టుకుంటున్నా, నీ భార్య నీకంటె వెయ్యిరెట్లు నయం. నా మీద కోపంతో ఆమెను అవమానించావేమోనని చూద్దామని వెళ్ళాను."

"చూశావా నేనెంత అవమానించానో!"

"అంత మంచి పెళ్ళాలని పెట్టుకుని మీరింకా ఇంత చిన్న మనసులతో ఎలా బ్రతుకుతున్నారో ఆశ్చర్యం కలుగుతూంది ఛాంద్! నావంటి భార్య నీకుండాల్సింది."

"ఆ మాట నువ్వు ఇరవై ఏళ్ళ క్రిందటే అన్నావు."

"అన్నాను. నువ్వు కాదని తిరస్కరించినందుకు ఇప్పుడు దిగులుగా ఉందా?"

చంద్రుడు చలించలేదు.

"దిగులు నాకు కాదు. అవుననిపించలేకపోయానని నీకు కసి! అందుకే వెదుక్కుంటూ పోయి, నా భార్యని కలిసి నా మీద పగ తీర్చుకోవాలని ప్రయత్నించావు. అందుకు ఈ శాలువా చిన్న ఆయుధం" అంటూ విసురుగా శాలువని కాలితో తన్నాడు. అది అనుకోకుండా పాములాగ బుసకొట్టి లేచి వలజ ముఖం మీదపడింది.

ఆ చర్యకి కోపంతో రెచ్చిపోయింది వలజ.

(కొనసాగింపు వచ్చేసంచికలో)

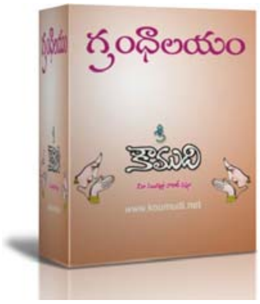

ఈ నవల క్రిందటి భాగం ఇంకా చదవలేదా..? లేక మళ్ళీ ఒకసారి చదువుదామనుకుంటున్నారా? వెంటనే కౌముది గ్రంథాలయాన్ని సందర్శించండి..

Click here to go to KOUMUDI Library

****NEW****
Click here to share your comments on this article